

LEBRIS

We know
books

Cătălina Cazan

DiaSol

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**CAZAN, CĂTĂLINA****DiaSol / Cătălina Cazan**

-Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-369-1

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Cătălina Cazan.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

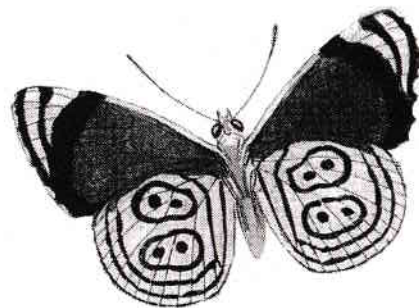
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@letras.ro

Cuprins

Partea întâi	7
Partea a doua	23
Partea a treia	33
Partea a patra	55
Partea a cincea	83
Partea a șasea	125
Partea a șaptea	147

Necreatul naște creatul și leagă suflete
În vidul neființei din care-au ieșit,
Și nu le-nvață în Marele Nimic
Că germinarea-i scurtă și viața trecătoare,
Că fluturele moare strivit de nepăsare.

Existența-i un zbor lin, când devii una cu creatul și curgi în armonie cu muzica Universului. Doar când îi înveți notele, te lași pătruns de vibrațiile infinitului și naști în sufletul tău, din sămânța luminii, iubirea pentru toți și toate, însă timpul nu iartă și șterge lecția cândva învățată și-ți predă alta, zbuciumată, o fâlfâire-n agonie, în care nu te integrezi, nu te regăsești. Această ultimă idee i se izbi ca o pasăre prinsă-n plasa gândurilor demult

ERIS | books
croșetată și-și zdrobi pieptul în țandări multiple.

—Uite-o, vine!

—Da, văd! răspuse o altă voce, agitată.

—Chiar nu înțelege, nu vede? interveni un fluture viu colorat. E incompletă! Clar, *Cineva* i-a șters existența și a pus-o să ne bântuie! Pleacă, nu te vrem!

Săgețile acestor ultime vorbe i se înfipseră mult mai adânc în inimă decât privirile forțat ignorante cu care era deprinsă.

Se grăbi să treacă, dar fu absorbită de vârtoarea grupului, care se disipase intenționat, ca să o înghită. Se uita la toate acele priviri, care deveniseră

acum mult mai tăioase decât cuvintele recent înfipse, și nu reușea să găsească ce căuta. Nu găsea sămânța de iubire ascunsă în cotloanele întortocheate. Săpă adânc în sufletul celor care o cunoșteau de-o viață, dar nu găsi nimic. Era, pur și simplu, întuneric. Chipul i se îmbracă într-o tristețe la fel de adâncă și întunecată, căci conștientiza faptul că nu apropierea fizică sau spațială îi aducea cunoașterea intrinsecă din partea celorlalți, că diferențele rămân diferențe, indiferent cât ai încerca să schimbi ceva.

—La ce te uiți? Ți-e frică, decolorato! Stai că-ți spun eu ce trebuie să faci: coboară-ți mândria din înalțuri, izbește-o de pământ și roagă-te, înainte să închidă ochii, să te ia cu ea în lumea

de dincolo! Așa, scapi tu, dar scăpăm și noi de tine, îi spuse, fără menajament, o voce stringentă.

—Dia o analiza cu ochi străini. Era cea care ar fi putut să-i fie cea mai bună prietenă, dar refuzase, o refuzase. Astfel, legătura dintre ele se lărgi până se desfăcu, dar izbuti să pună în gura Sabinei doar vorbe tăioase, pe care le săgeta de câte ori avea ocazia. Dia le simțea înfipte profund în adâncul ființei sale, încât nu putu să ignore rănilor produse, nici sângele care i se scurgea în cascadă în hăul sufletului, așa cum nu reuși să-și controleze nici lacrimile, care-i invadaseră ochii, deveniți sticloși ca apa înghețată de pe coamele munților străjeri. Nu spuse nimic. Tot ce-i trecea

prin minte era dorința de a pleca cât mai repede, dacă s-ar fi putut, la capătul lumii, undeva unde să găsească liniștea și acceptarea. Își făcu un elan dintr-odată, atât de hotărât, că zidul multicolor de aripi sudate în neștire se risipi înainte de a fi atins de zbaterea ei. Se eliberă din strânsoare și-și lăsă lacrimile să-i spele rănilor și să-i mângâie chipul.

—Prima rază rătăcită îi atinse delicat corpul fragil, ca un sărut furat, dornic să dispară înainte de a fi descoperit, dar reuși să-i deschidă ochii larg. Invazia jucăușă o făcu să-și observe coloristica, de o frumusețe până atunci neconștientizată. Acum i se păru senzațional conturul sferelor negru difuz, creionat, în mod sigur, de un

pictor iscusit, care-i încadra curcubeul translucid. Era fascinată de întinderea imaculată, acoperită de acele sfere, unite două câte două în acel dans haotic sublim, doar că o străfulgerare nemiloasă îi reaminti și se întristă instantaneu. Privirea-i alunecă spre cealaltă aripă și, preț de câteva secunde, răsuflarea i se oprișe. O lăasă să cadă în deznădejdea rațiunii, dar o forță nevăzută o ridică. Scăldată în razele soarelui, transluciditatea care-i crease atâtea probleme dispăru, fiind înlocuită de un curcubeu atât de vibrant, că se văzu nevoită să-și îndrepte antenele în altă direcție.

—Atunci a înțeles că, în toți acei ani, în care a învățat să deguste nectarul dulce al florilor de tei, pentru

a-și vindeca rănilile, cel blând al margaretelor pentru iertarea sinelui, al crinilor pentru purificarea sufletului, al mentei pentru liniștirea subconștientului etc., fuseseră doar lecții pe care le învățase în ascunzătorile florilor, și atât. Îi lipsise curajul, nu-l degustase...

Se porni vântul. Cerul se acoperi de nori plumburii, aliniați într-un război al umbrelor externe. Începură defilarea în acompaniamentul tunetelor asurzitoare și-n lumina fulgerelor intermitente. Totul deveni amenințător.

Dia se dezechilibără, când ceva căzuse peste ea, dar reuși să se prindă de una dintre petalele trandafirului-gază. Se întoarse cu greu din

strânsoarea creată și înmărmuri când rotația trupului deveni completă: aceleași aripi, aceleași cercuri îmbinate, ochi, torace, abdomen; se vedea în oglindă atât de clar, de ciudat, de ireal, până când imaginea deveni din ce în ce mai difuză și se înnegri. Când își redeschise ochii, era liniște. Iarba, încă crudă, o mângâia protector, oferindu-i un pat moale, confortabil. Rămăsese doar o adiere din tot ce-a fost, pentru a-i reseta toate simțurile amortite și „oglanda”:

—Ești bine?

—Nu, nu știu! se grăbi Dia să rostească. Cred că nu văd bine, continuă ea.

—Ce nu vezi, că nu înțeleg la ce te referi? răspuse el, cu o vădită nedumerire, încordându-și aripile expozitiv.

—Pe mine, pe tine, adică pe mine...

—Ha, ha, ha! o întrerupse un râs strident.

—Dia privea năucită. Nu era ea, așadar. Ea nu râdea.

Eu sunt Sol, cum să fii tu? reluându-și râsul printre sughițuri.

—Chiar ești o ciudată. Nu vezi că suntem diferiți? Uite, eu am aripa colorată în partea dreaptă, tu, în partea stângă, eu sunt mare și tu mică. Ia vino să vezi! O înfășură cu o aripă și o trase atât de repede, încât Dia își reaminti forța, forța care o strivise, și nu reuși să

scoată un sunet. De fapt, nu se mai auzea niciun sunet și Sob încremenise. Se lipiseră perfect.

—Greșise! Nu erau diferiți. Cercurile lor erau haotice doar separat. Împreună, conturul se intensifica și forma infinitul, nedeslușit înainte, la fel și aripa curcubeu își accentua culorile într-un mod orbitor.

—Sol se desprinsese:

—Ce-i asta? Nu-nțeleg! Cum e posibil? făcu o pauză și-și aținti privirea în văzduh, ca și cum de acolo ar fi trebuit să-i vină răspunsurile, dar nu le primi și renunțase rapid, rupând tăcerea.

—Acasă, lumea devenise prea apăsătoare pentru mine, mă sufocau

privirile curioase, dezamăgirile neexprimate, neacceptarea și, câteodată, repulsia cu care eram tratat, în mod conștient sau nu, și într-o zi am zburat. Am hoinărit toată viața. Am văzut fluturi de toate culorile, de toate formele, de toate mărimile, țări nevăzute, neștiute. Îmi doream să aflu cine sunt, de ce nu mă simt complet, de ce aripile mele nu au contur și am început să arunc cu sentimente în toate zările pentru a fi acceptat și înțeles, iubit și prețuit, până am obosit să caut, să lupt, să sper, până...

—Până te-a luat vântul? interveni Dia, neîndrăznind să zâmbească.

—Ai putea spune și așa!